

65 Magnúsar og þarmeð gjört sig sekan um vanrækslu, og að tilkynning um styrk-
28. júní. veitinguna sje of seint gjörð samkvæmt 66. gr. nefndra laga.

A þessa skoðun hreppsnefndarinnar hafð þjer fallist í úrskurði yðar.

Í 64. gr. fátækralaganna eru fyrirmælin um það, hvers sveitarstjórn dvalarsveitar þurfalings ber að gæta áður en utansveitarþurfalings er veittur styrkur, og mælt fyrir um hvenær og hvernig æfiferilsskýrsla skuli tekin og hver atriði skýrslun eigi að greina. Ef skýrslan er tækin á rjettum tíma og innihaldi hún skýrlega þau atriði, sem upplýsast eiga með svo ítarlegri nákvæmni um æfiferil þurfamannsins, sem eftir atvikum er nægilegt til að ákveða sveitfesti hans, verður hlutaðeigandi fátækrastrjórn að álítast vitalaus, þótt hún afli ekki frekari gagna um þau atriði, sem skýrslan greinir, nema sjerstök ástæða sje til. Þegar þurfamaðurinn sjálfur gefur skýrsluna og hann er svo andlega heilbrigður, að hann alment álitid getur talist fær um að bera vitni undir eiðstilboð og hæfur til að vinna eið að skýrslu sinni, ef þörf krefur, getur það ekki talist vitaverð vanræksla af hendi sveitarstjórnar, þótt hún sannpröfi ekki framburð þurfamannsins um þau atriði, sem hver heilbrigður maður alment veit um æfi sína og sist er að efa, að hann viti rjett. Aðferð sú, sem fátækralögin fyrirskipa um töku æfiferilsskýrslu, á einmitt að tryggja það, að þurfamaðurinn greini það sannasta, sem hann veit um æfi sína. Tjedd lög gjöra alls ekki ráð fyrir því að þurfamaður gefi visvitandi ranga skýrslu í blekkingarskyni. Og þegar hlutaðeigandi fátækrastrjórn er vitalaus, á ekki heldur dvalarsveitin af þessum sökum að missa lögmætan endurgjaldsrjett til þeirrar fúlgú, sem hefur orðid að leggja út til framfærslu þurfamanninum.

Meðferð fátækrastrjórnar Reykjavíkur á máli því, er hjer liggur fyrir, verður samkvæmt framansögðu að teljast lögleg að öllu leyti, þar sem hún og tilkynnti styrkveitinguna í tæka tíð framfærsluhreppnum, eftir að sannleikurinn hafði komid í ljós um það hver hann væri og krafa gjörð um endurgreiðslu samtímis tilkynningunni.

Reykjavíkurbær á þar af leiðandi ekki að missa neinn rjett sakir hinnar röngu skýrslu þurfamannsins, og ber því dvalarsveitinni og framfærslusveitinni að kosta framfærslu hans í sama hlutfalli og lög annars mæla fyrir.

Samkvæmt framanskráðu úrskurðast því hjer með að Biskupstungnahreppur skuli endurgreiða Reykjavíkurkaupstað $\frac{2}{3}$ hluta fátækrastryrks þess, er ofanefndum Magnúsi Magnússyni var veittur þar árin 1913 og 1914, með kr. 142,67.

Þetta er yður hjer með tjáð til leiðbeiningar og birtingar fyrir hreppsnefnd Biskupstungnahrepps, og ber yður að sjá um, að hin úrskurðaða upphæð verði greidd Reykjavíkurkaupstað án tafar.

66 *Brjef stjórnnarráðsins til sýslumanna og bæjarfógetans í Reykjavík um að*
9. júlí. *tilkynna beri stjórnnarráðinu lát útlendinga.*

Þá er útlendir menn hafa dáid hjer á landi, hefur stjórnnarráðid sjaldnast

fengið tilkynning um látið, síst hafi hinn látni ekki látið eftir sig fjármuni á dánarstaðnum. En þar sem stjórnarráðið að sjálfsögðu verður að geta tilkynt slið lát hlutaðeigandi erlendum valdsmönnum, er hjermeð lagt fyrir yður, herra sýslumaður, að senda stjórnarráðinu jafnan þegar í stað eftir lát útlendings í lög-sagnarumdæmi yðar, skýrslu um látið, þar sem getið sje dánardags, dauðameins, greftrunardags og yfirleitt alls þess, er ætla má að aðstandendur hins látna sjer-staklega óski að fá vitneskju um.

Brjef stjórnarráðsins til sýslumannsins í Gullbringu- og Kjósarsýslu um flutning þingstaðar. **66** 9. júlí.

Samkvæmt tillögum yðar, herra sýslumaður, í brjefi dags 7. þ. m., og beiðni hreppsnefndar Kjalarneshrepps, veitir stjórnarráðið leyfi til þess að þing-staður nefnds hrepps sje fluttur frá Hofsbökkum að Lykkju, með því skilyrði að hreppsnefndin annist um, að til verði jafnan á hinum nýja þingstað hæfilegt hús til þinghaldanna.

Þetta er yður hjermeð til vitundar gefið til leiðbeiningar og frekari birtingar.

Reglugjörð

68
24. apríl.

um breyting á reglugjörð 29. júlí 1904 fyrir Árnessýslu, um hreinsun hunda af bandormum.

1. gr.

Á eftir orðunum í 9. gr.: »hverja hreinsun« komi: úr fjárbaði, er hrepp-urinn kostar.

2. gr.

Í stað »30 aura« í 11. gr. komi: 60 aura.

Framanritaða reglugjörð hefur sýslunefndin í Árnessýslu samið og sam-þykkt á aðalfundi sínum 10.—16. apríl 1917, samkv. 6. gr. laga nr. 18, 22. maí 1890.

Skrifstofu Árnessýslu, 24. apríl 1917.

Eiríkur Einarsson,
settur.